

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. 6 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 •
Estranger. 18 •

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

POLÍTICA FRANCESA.

A veure si s' avindrán ó acabarán á esgarrapadas.

LA TARDÓ.

¡Qué trista es la tardó!

Si algú de vostés tè franquesa ab en Sagasta l' hi preguntan y ell sabrá tornarlos la resposta. Ningú com ell espera que t' esperarás; la tardó se l' hi prolonga anys y més anys, y lo poder no arriba.

¡Estació fatal, més trista que la premsa liberal en plé domini dels conservadors y dels fiscals d' imprenta!

Quan comensan á marxar las calors de l' istiu enduhentse la fruita dels arbres y 'ls raims dels ceps; quan lo fret anuncia la seva arribada, colcant á modo de embaixadoras una castanyera á cada cantonada (estil Brusi «Las castañeras que han sentado sus reales en diversos puntos de la ciudad, anuncian la proximidad del invierno»); quan cau la fulla, y 'l cel s' ennuvola y 'l vent xiula, y 'l dia s' escursa y la riera de 'n Malla surt de mare y á ca la ciutat los concejals adelantantse á Totsants se reparteixen castanyas, llavors ¡ay! arriba la tardó ab tot lo seu séquit de tristezas y de desgracias.

Llavors, igual que las fruytas maduras, los tísichs y 'ls malalts delicats cahuen del arbre de la vida.

Llavors l' obrer que ha quedat sensa feyna, sensa roba que l' abrigui, ni pá que l' alimentí prevéu l' horrorosa miseria que l' hivern l' hi prepara.

Llavors lo débil mestre d' estudi se costipa y de un sol estornut se 'n vá desde aquest al altre barri.

Llavors en fi, qui no tè roba, no troba altre remey que *abrigar* l' esperança de morir-se de fret.

*
**

L' hivern es menos trist que la tardó.

No parlém de la primavera ni del istiu, porque aquestas son las estacions de las flors y del sol, de las esperansas y de las ditxas.

La tardó es menos trista que l' hivern, per lo mateix que la primavera es més alegre que l' istiu, perquè darrera d' ella vé una prolongació de sí mateixa, més desolada encare. La tardó es la antessala del miserable hivern, y sempre l' antessala de una casa desconeguda vos fá més frente que la casa mateixa, com la perspectiva de una desgracia es més terrible que la desgracia mateixa.

Aixís es l' home. Tremola com una criatura moments avants de entrar en batalla, y un cop ha ressonat lo primer tiro, casi prén la cosa á festa, y juga á balas, sense considerar que ab las tals balas fins guanyant hi pot perdre 'l cap.

*
**

Mes aquesta tardó tant trista á Espanya y altres puestos, per causas inesplicables es á Fransa molt alegre y divertida.

Aquí vivim sense veure un dia de sol.

La política está tancada herméticament dintre dels grans salons, las escltxas están tapadas, fins al forat del pany hi ha un tros de roba que no 'ns deixa penetrar la mirada per veure lo que succeheix á dintre.

No sentim més que confusas conversas, riatllas mitj apagadas y 'l trinch de las copas. A dintre menjan, beuhen, garlan, prenen té, tal vegada disposan de nosaltres.

A fora, soletat, miseria, quietut, mutisme.

Calla la premsa, y si enrahona, may falta qui á callar l' obliga; si 'ls curiosos forman un grup per murmurar de lo que passa, tampoch falta qui 'ls dispersa; si insisteixen en no moure 's, d' intent ó per casualitat ressona una paraula més agre que 'l such de una llimona, que de repent los posa en dispersió.

Es la paraula següent:—Lley de *vagos*.

¡Ah! molts cops, quan nosensem que 'l cel se serenará, tot d' un plegat cau una pluja de contribucions y d' impostos que foradan los millors parayguas y atravesant la pell humana arriban fins al moll dels ossos.

Continuamentse 'ns ensenya un abisme.—«L' havéu d' omplir», nos diuhen; hi aboquéu diner y més diner, y com si 'l metall de las monedas fés lo mateix efecte que 'l metall dels picots y las aixadas, per compte d' omplirse s' aixampla més cada vegada.

La gana 'ns apreta, badallém y 'ns diuhen:—«Menjéu».

Girem la vista per la ciutat y no veyem més, sino fábricas que 's tancan. La girém pel camp, y la fulla cau del arbre.

¡Oh! malehida tardó, quant tardas á anárte 'n.

*
**

Dirigím una mirada al Orient.

La nuvolada que per allá tapa 'l sol, la forma 'l fum de la pólvora.

Lo llamp que ilumina la desgarradora escena brota dels canons d' artillería.

La pluja que de continuo rega la terra, es una pluja de sanch, de sanch y llágrimas.

La tardó y la guerra amistosamente abraçadas, son las dos furias que cap-giran la terra: aquesta sembra la mort; aquella la pesta: la guerra apila y agrupa als homes per ametrallarlos; la tardó persegueix als dispersos llansant en contra d' ells, las pútridas emanacions que 's desprenen dels infinits cadáveres que quedan sense sepultura.

Tant com fullas dels arbres, cauhen homes del arbre de la vida: no més que algunas pocas plantas floreixen, trayent com l' escardot una flor sense olor y voltada de punxas; no floreixen més que las ambicions de uns quants miserables, que viuhen ab la sanch dels altres.

*
**

En cambi á Fransa la tardó ha sigut benigna. Mentres queyan las fullas del arbre de la reacció y 's morian los tísichs ultramontans y 'ls xacrosos y escrofulosos honapartistas, floria l' arbre de la libertat y de la república.

En vá bufava 'l vent, envejós d' aquellas flors tendras y galanas.

En vá un núvol prepotent amenassava descarregar una valenta pedregada sobre d' aquell arbre florit y robust.

L' arbre de la república francesa no ha conegut los rigors de la tardó, porque per ell corra la sávia abundant del més acrisolat patriotisme.

Per ell la tardó ha sigut una primavera.

Aré 'l veyém cubert de flors.

En plé hivern apareixerá tot plé de fruits, pesi á qui pesi y fassan lo que vulgan per evitarho.

¡Ah! Allá ahont reynan la virtut, la constancia, la sensatés, y 'l bon sentit; allá ahont hi ha unió y bona inteligencia; allá ahont hi ha disciplina y acertada direcció, allá hi es tot porque l' arbre de una idea arrelí sense por de que puga may ningú desarrelarlo.

Y créguinme á mí: allá ahont aquest arbre hi arriba á arrelar no son de teme 'ls rigors de las estacions; hi reyna y domina una perpétua primavera.

P. K.

JO...

Jo, senyors, era un perdut fill de pares molt pabanas. Vaig passar la juventut fent lo drogo y clatellut y á l' aula moitas campanas.

Vingué un dia que cansat de véure' m tant calavera vaig dirme:—Ja s' ha acabat! Y al cap de poch temps d' espera ja cobrava del Estat.

Y está clar. ¡Com ho farém! Al que mana adularém. Lo conservador governa y alabantlo s' enlluerna... Veyam si 'ns hi conservém.

De cigarros si 'n fumava! De diaris si 'n llegia!... De vanos si 'n espatllava!...

y ¡quants cops que 'l gefe entrava tot dormint me sorprenia!

Com que tenia influencia obtinguí ab facilitat per Granada una llicencia, y ab un xiquet de paciencia al poch temps era advocat.

Y encare que semblant fet semblarlos puga una xansa jo 'ls diré poch á poquet:

—No 'n fassan cas, que ja han tret la libertat d' ensenyansa.

Lo fet es que ben armat ab la toga, ja' res temo. Ab lo titol de advocat, seré jutje, magistrat y president del Supremo.

Per xó mes plé que la lluna quan per l' espay se trasporta, diré la frase oportuna:

—«Hi o, Dios te dé fortuna, que el saber poco, te importa.»

TRAPOLL.

Per que no 'ns tatxin de lo que no som, ni volém ser may de la vida, es á dir, de poch amants del treball, sápigam que pèl dimecres, vigilia de Totsants y ante vigilia del Morts preparém un número extraordinari de *la Campana*.

Per lo tant, ja 'u tenen entés. Ab motiu de la festivitiat del dia, procurarem que siga tant divertit com una visita al cementiri de la política.

En Castelar se trobá á París durant las elecciones francesas.

Assistí á una reunió y tingué de pendre la paraula, accedint á las vivas instancias dels concurrents.

En inútil dir que 'l gran tribuno de la democracia alcansá un triunfo inmens, extraordinari, acabant de arrebatar á l' inmensa concurrencia.

Una proba: que hi vaji en Cánovas, y á veure qui s' hi entusiasma.

Diuhen alguns qu' en Mac-Mahon, al veure 'l resultat de las elecciones se desentendrá de tot y donará 'l cop d' Estat.

¡Qué ho creuhen vostés? Si tingués prou pit per darlo, de segur que ja l' hauria dat avants de las elecciones. Al ménos no se 'n hauria estat per sobra d' escrípuls

Assegura 'l *Gaulois* que al reunir-se las Cámaras se nombrará un ministeri de *negocis*. Mal negoci per ell.

Cosas d' ells ab ells. Se reuneix la comissió encarregada de modificar lo Códich penal y al discutir que s' enten per *manifestació religiosa*, un moderat defensa 'l concepte de que es tal manifestació tot alló que tendeix á fer propaganda en favor de una religió diferent de la católica.

Se posa 'l punt á votació, y la votació queda empatada.

Llavors en Calderon Collantes, ministre de Gracia y Justicia la desempeta, votant ab los moderats.

La premsa ministerial s' exaspera, s' exaspera en Cánovas y fins l' hi dona una fregada d' orelles, y en Calderon Collantes, per tota rahó exclama:

—Jo no hi votat pas com á ministre, sino com á advocat; es á dir, alló del *Cantadó*.

«Si com á fill vos estimo.

Com á guerrero 'us desprecio.»

¡A pesar d'aixó en Calderon Collantes continua sent ministre!!!

Al que desfassi aquest embolich se l'hi regala un titol de cabecilla, un indult y una credencial.

A la Carraca ha reventat una caldera.

Sr. Cánovas, ¿no! hi diu res aixó de una caldera que reventia?

Un dato consolador:

Per sostenir los gastos del próxim presupuesto 's necessita una cantitat, que repartida entre tots los espanyols, tocarien á la vora de 46 pessetas per barba.

Entengan que hi entran tots los espanyols, grans y xichs, rics y pobres, homes y donas, calculant que tots plegats ascendeixen al número de 16 milions.

Més de nou duros per barba, sense contarhi consums, gastos provincials y municipals y altres propinas per l' istil.

La funció conservadora surt molt cara. Al cap de vall val més anar á veure las fieras de M. Bidel.

Lo jutje municipal de Mirabet va atentar á la vida de dos germans, ferint á l' un de un tiro y al altre de un cop de sabre.

¡Oh, jutje conservador, bé 's coneix que 'u ets, ab aquesta facilitat que devias apendre veient lo final de la primera part del Tenorio!

Escolti Sr. Cánovas si es servit. Are qu' en Calderon Collantes sembla que tontolla ¿no podriam nombrar ministre de Gracia y Justicia, al jutje municipal de Mirabet?

S' ha reposat en son empleo á D. Romualdo M. Viñalet.

Un periódich ministerial recorda las següents hassanyas:

«Lo Sr. Viñalet sobre 'l qual pesava en 1873 una sentència de mort siguié ministre y conceller del Pretendent, y tractá d' entregar als partidaris d' aquest la plassa de Cartagena, trobantse desempenyant lo càrrech de comandant general del referit departament.»

Aquests rasgos de lealtat, naturalment, al govern de 'n Cánovas l' hi arriban fins al cor.

A falta d' altra cosa, los diaris ministerials continuan remenant l' idea de fer una lley de vagos.

Que vinga la lley de vagos sempre que vulgan, que jo no l' haig de teme.

Si 'l no ser vago consisteix en treballar, jo puch dir que ningú t' es treballs que jo per escaparme del fiscal d' imprenta.

* *

Los treballadors sense feyna, aquests si que podran donar las gracias al govern conservador. Per ell s' han parat las feynas y á ell se deurá la lley de vagos.

Aixó 'm recorda 'l títol d' aquell drama: Verdugo y sepulturero.

Los neos francesos durant las eleccions varen fer lluminarias, novenas y rogativas, demanant á Dèu nostre Senyor, l'elecció dels candidats del Mariscal.

Y á pesar de rogativas, lluminarias y novenas va sortirne una majoria republicana.

Los neos no tenen remey.

O s' han de fer republicans, perque aquesta ha sigut la voluntat de Dèu;

O han de pecar, continuant oposantse á lo que Dèu disposa.

Lo govern francés no permet que circulin ni 'ls periódichs italians, ni 'ls alemanys, ni 'ls inglesos.

¡Pobre govern! Com més hi fá, més s' embolica.

¿No reparan que al privar la circulació dels periódichs estrangers, dona probas de que 'l poble es prou intel·ligent per entendre'ls?

Al entrar lo bisbe Lluç á Sevilla, en nom seu tiravan grapats de moneda per comte de confits.

¡Ditxosa mil vegadas la religió que 's troba en l' estat de poder llensar la plata!

Y després dirán que 'l Papa dorm ab márfe-ga. Si per cas no será per falta de llana.

Una frase de un periódich inglés sobre las eleccions francesas:

«Lo mariscal Mac-Mahon, ha dirigit la campanya, millor que com un general, com un sargento.»

Celebrarém que l' hi probi aquest nou ascenso.

¡Recordan aquell joch que consisteix en do-

nar á cada letra 'l número d' órdre que t'è dintre de l' abecedari y treure de la suma total una profecia?

Dochs apliquinlo á n' en Cánovas y tindrem:

C = 3
A = 1
N = 14
O = 16
V = 23
A = 1
S = 20

Cánovas = 78

Aixó vol dir que en Cánovas fins al any 78 no caurá del candelero.

LO NECTAR DE NOÉ.

Bèn prop de l' Arca santa un home plora y canta y riú tot d' un plegat; y per alsars batalla y al caurer, una rialla estranya n' ha llensat.

Murmura mots confosos; los ulls los té mitj closos, los punys ensenya al cel: per terra se revolca mentre son cervell solca espay sens cap estel.

Son cap ballent li pesa, son cos lo sent ja presa de formigor d' infern: y crida y gemechs llensa, y estreny los punys y pensa; —¡Si fos lo mon etern!

—Jo vull sentir lo efluvi del goig: Vinga un diluvi... ¡Diluvi sens segon! y siga en lloch del ayga vi lo que del cel caiga perque emborraxi al mon!

II.

Ni Cain matant á Abel, ni Abraham portant á Isaac al suplici, ni Dalila de Samson lo cap pelant; ni Samson sols ab sos brassos solit temple enderrocant; ni Judit quan á Olofernes va tallar, valenta 'l cap; ni Davit quan ab la pedra va fer caurer á Goliat; ni Aníbal passant los Alpes, ni Herodes matant infants, ni Neron fent cremá á Roma per l' espectacle cantar, ni tots los monstres antichs, ni tots los valents d' enguany, tenen la forsa que tenen los que beuen ab afany un setzé de vi de pela, si no es vi del batejat.

III.

¡Ay, Noé si avuy tornesses y beguesses molt confiat vi del que are 'ns solen vendre y que 'ns fan pagar tan car ni sabrias may escriure als inglesos imitant, ni anirias en carrossa ni parlarias estrany. Y 'l juro que si caiguesses dintre una bota d' enguany, en lloch de treure't borraixe te treurians ofegat!

Peure.

Un consell al mariscal:

Si tant mateix pensa donar un cop d' Estat, que 's deixi de coronas y créguim á mi, pósis la gorra de cop, que serveix molt pels cassos de cayguda.

Mes de quatre criatures, ja foran mortas, sense aquest gran ausiliar contra 'ls cops que 's donan.

Diu un periódich de Valencia, que dos capellans en una sagristia, disputant sobre si 'l manto de la Verge era propietat de l' iglesia ó de un d' ells en particular, van comensar á cop de salpassers, fins que van tenir que descompartirlos.

Y en tant la Verge aguantava 'l manto.

A un home que mana una partida l' hi diu-hen cabecilla.

Quan ha deixat de manarla es ex-cabecilla.

A un home que vá á las Corts, diputat; quan ha acabat lo seu temps, ex-diputat.

Tot lo que ha deixat de ser es ex.

—Luego, vaig preguntar á un escolá ¿qu' es una comunió l' endemá de haverse realisat.

—Una ex-comu..... esclamá tapantse la boca y tornantse mes roig que un gorro-frigi.

Veus 'aquí un fet qu' esplica un periódich de la Corunya.

Hí havia una dona celosa del seu marit, y olorant alguna cosa 's vestix d' home, ab la roba de las festas d' aquell, y ab un revolver á la butxaca 's posa á seguirlo.

Després de molt caminar, l' atrapa enrañonant ab la seva flavia y encarrant lo revolver al seu marit, exclama:—Dónali dugas bofetadas 'b aquí mateix t'è mato.

Lo marit perturbat no t'è mes remey que donarlashi, després de lo qual la dona l' agafa p'el clatell y l' hi ompla las galdas de mossegadas.

Si totas las donas fossen com aquesta, los sastres quina feina á tallar calsas!

Hi ha anuncis com los del Escuder que xocan y fan riure.

Pero n' hi han d' altres que fan plorar.

Per exemple la sal de Torreveja. Figúrinse un carro tirant sal al públich. Ni mes ni menos.

La cosa tindrà tanta sal com vulgan; pero al pobre que ni entra als ulls, jo 'ls hi asseguro que li agafarán bèn pocas ganas de riure.

Una noticia.

Pescava en lo moll de Almería un cert subjecte, y sentint un pés extraordinari, aná tirant l' am y l' hi sortí ¿que dirian?

Lo cadáver de un mariner inglés.

Si es com certs tipos que jo conech, podia exclamar:

—Y que 'n soch de desgraciat! Fins quan pesco per compte de peix, me surten inglesos!

Al 4 de novembre tornarà á haverhi eleccions á Fransa. Eleccions de diputats provincials.

¡Vejin si son farts los conservadors francesos, que fins tres dias després de Totsants, volen menjar castanyas!

L' Ajuntament de Orihuela ha suprimit los estudis.

Proposo que als concejals los concedeixin una plassa....

—¿Una plassa de qué?

—Home, una plassa de toros.

Diuen qu' en Sagasta acceptará al Sr. Posada en cas de que 'l cridin á formar govern.

Si aixó precisament es lo que busca ja fá temps: posada.

Ab motiu de las novas eleccions que á Fransa 's preparan, en Mac-Mahon tornarà á publicar un manifest.

Fins are coneixiam edificis á proba de bomba. D' are en avant coneixerém electors á proba de manifestos.

Y mariscals á proba de desaires.

L' arcalde Sr. Faura prepara un altre circular.

¡Digne émulo del mariscal Mac-Mahon!

Y vegin, darrera de tantas circulars, la cosa no marxa, ni circula.

Y las sessions del Ajuntament son cada dia més conservadoras...vull dir, més escandalosas.

Dias endarrera 'ls porters del Liceo no ván permetre l' entrada á un abonat, perque haventse afeitat la barba, no 'l coneixian.

Ab aquest motiu deya un concurrent á un altre abonat:

—Ja 'u té entés senyor Elias: si may l' hi pasa p'el cap tirarse la barba á terra, fassisse'n fer una de postissa per entrá al Liceo.

En Mac-Mahon després de la derrota electoral diu que per res del mon deixarà 'l puesto que ocupa.

Després de la batalla de Pavía, lo rey Francisco I, al veure 's prè y derrotat, es fama qu' esclamá:

«Tot se ha perdut méno l' honor.»

En Mac-Mahon podrá dir parodiant aquesta mateixa frase:

«Tot se ha perdut, méno la presidencia.»

Los periódichs han parlat molt aquets dias del famos obelisch titolat «Agulla de Cleopatra» que dos barcos inglesos duyan desde Egipte á Londres, y que á causa del temporal van tenir que deixar en lo cap de Finisterre.

—Aquesta Cleopatra, deya una senyora, devía ser una modista molt bona.

—¿Perqué, senyora? vaig preguntarli jo.
—Ja veurá, com sento que parlan tant de la seva agulla.

L' «Epoca» assegura que ha arribat l' ocasió de que indefinidament vegin alternant en lo poder un home civil y un militar.

O siga, una de dolça y una de amarganta.
O més ben dit, després de un sabre de pasta, un sabre de acer.
¡Vaya una criatura més exigent!

Paraulas del Times:

«Las elecciones haurán demostrat al mariscal Mac-Mahon, que no es igual dirigir una nació que manar un batalló.»

Efectivament, puix á pesar de haverli dit y repetit en los seus manifestos:—«Nación, media vuelta á la derecha,» se n' hi ha anat tota en pés cap á l' «esquerra».

Després de las elecciones de Fransa, deya un senyor molt rich y molt republicá:

—Al últim renaix la confiança per tot arréu.
Un pérdís conservador al sentirlo, exclama:
—Home, dorchs, si tan general es aquesta confiança, deixim quatre durus.

CANTARELLAS.

La Natalia sota un arbre
vá jurarme amor etern;
l' arbre en que amor vá jurarme
jay de mí! era un garrofer.

E. X.

No m' vingas ab jochs nineta,
apártat, deixa m' acútyat,
que are al joch lo persegueixen
y no vull pagar la multa.

J.

Tens uns llabis de marfil
y dentetas de coral....
¿Te 'n rius?.... ¡Bah! Sent tot mentida
com ho es, per mí es igual.

P.

CUENTOS.

Hi ha un manobra que t' tant bon ventrell, que si l' hi donan una pesseta, se la fica á la boca y se l' empassa.

Un dia que trobantse al treball, anavan á fer la proba, esclamá l' mestre:

—Senyors, fassinme l' favor de no donarli cap pesseta, fins que toquin las sis.

—¿Perqué? preguntarem.

—Perque aixís que t' tres pessetas al ventre, com que ja t' l' jornal, agafa l' cabasset y plega.

Deya un treballador:

—Tinch una dona que m' estima molt.
—Potser sí, l' hi feya un company: tú dirás ab que 'u coneixes.

—Mira si m' estima, que may vol que marxi al treball sense rosegat alguna cosa. ¡Tú la sentíssis! Ja diu bé: «Un burro que no menja no pot tirar l' carro.»

En la taquilla d' un teatro pregunta un pagès:

—Quan val l' entrada?
—Quatre rals, li respon lo del despaig.
—Caratsus! si qu' es cara: si 'n tingues alguna de tarada que m' sortís més acomodo...
—No senyor, una que 'n tenia l' hi venuda ara mateix á un borni per la meytat del preu.

Una mare alabava al seu fill en una reunió.

—¿A qué 's dedica? l' hi preguntaren.
—A fer versos, respon la mare tota cofoya; y vegin que tal, si será sabi, que hasta aclucat d' ulls se 'ls pensa.

Lo mosso de un magatzem, deya:

—A casa l' amo, perque veyéu si n' hi há de ratas, páro la ratera á la nit y cada dematí n' hi trobo una.

A lo qual contestá un seu company carregat de bona fé:

—¡Qui sab! Potser cada dia es la mateixa.

Una dona á qui l' seu home l' hi donava una tunyina per dia, al sortir del pis duya un ull de vellut.

—¿Y aixó Pauleta?

—Res, filla, com que avuy es lo meu sant, l' obsequi ha sigut més gros.

EPIGRAMAS

—¡Ay quina jota més caya
que D. Narcís ha compost!
—Tóquila vosté al piano.
—¿Com me 'n puch recordar jo?
—No hi ha al mon cosa més fácil,
fentse un nús al mocador.

P.

En Pep, xicot resolut
diu per no passar cap pena:
—Jo tot m' ho tiro á l' esquena.
Y es vritat qu' es geperut.

V. M.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas aprofitables los ciutadans Tronera, Ca-Fe-de-Ral, Angeleta, Moratilla, y Trenca-pells. Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, cap y lam-poch lo que 'ns envian los ciutadans Poma, Pera y Comp., Mundeta Mora, M. Mestres, Téul, Trinquis, Titella, Junquerench, Barretina vermella, Moratilla, Pinta-pintas, Saramandilla, Dos gossos, Tereseta dels tupins, Oilerua, Gall inglés, J. Rius, Miss Petxina, Dos estrangers y L. de Granollers.

Ciutada Noy tendre: Quan vulga enviar alguna cosa traduñida, advertixiu, sino 'ls municipals l' agafaran.—Charriera: Molts versos y poca sustancia; no 's deixi arrastrar per la faeil-litat.—M. Cadenet: Aprofitarem alguns epítafs: en quan á la poesia vosté mateix ja ha de coneixe que no es del genero de La Campana.—C. Guma: ¿Creuria que al final de la seva Llan-terna magica, cada vegada que aném a insertarla, en lo fondo hi veyém un fiscal d' imprenta com una casa? Repàsila y com-pendra 'ls nostres temors.—Fill de viuda: Arreglarém l' ana-grama.—Ca-Fe-de-Ral: Insertarém lo geroglífich.—C. Galcerán: Alguns epítafs son aprofitables; en quan al article no 'l podem complaure.—Miss Spelterini: Publicarém los dos geroglífichs y l' triangul.—Deixémhi ser: Idem l' epigrama.—Castellarista: He tindrem present per lo próxim número.—Perico Matalassé: Insertarém la poesietta «Al mon»; per lo demés dispensi.—Tren-ca-pells: Publicarém lo triangul.—Tronera: Idem lo geroglífich. B. B. y R.: Idem trenca-caps y triangul.—Moyanés: Igual que l' logogrifo.—Noy de 'n broquil: Idem l' anagrama.—Zarandie-ta: La lletreta es facil, pero t' poca novetat.—Aixerit: Aprofita-rém una cantarella; las poesias son fluixas.—Noy que t' dos coronas: Hi anira l' geroglífich.—Quelquiset: Idem la mudan-sa y las dos sinonimias.—Y. Reguau: Ho aplassem pel próxim número.—Tonet Tarragoní: Publicarém la tortura y l' triangul.—Pep Més: Idem tortura y rombo.—Cap y pota: Idem triangul.—Rozades: Idem cantarella.—Angeleta: Igual que l' seu trenca-clocscas.

SOLUCIONES

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. TORTURA CEREBRAL.—Pa-ca.
2. ANAGRAMA.—Aram.—Arma.—Rama.—Mara.
3. COMBINACIÓ NUMÉRICA. 6 4 7 3
5 2 6 7
6 8 4 2
3 6 3 8

- 4. TRIÁNGUL. MOLLAS
OLLAS
LLAS
AS
S
5. XARADA 1.—So-lu-ci-ó.
6. ID. 2.—Si-la.
7. ENDAVINALLA.—Poll-Llop.
8. GEROGLÍFICH.—Com més mesos y anys té un més pregunta punt per punt.

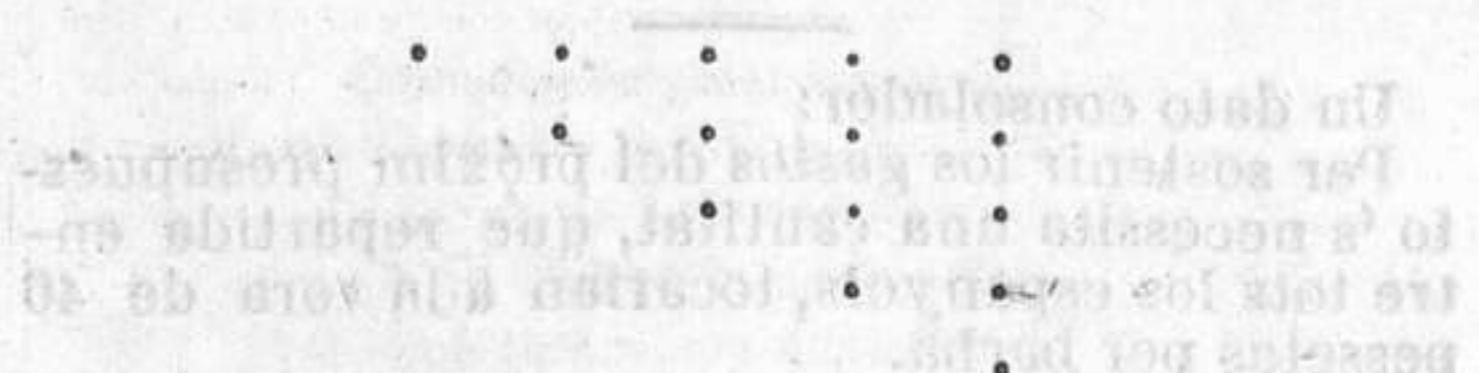
Ha endevinat totas las soluciones la ciutadana Angeleta; 7, Tonet Tarragoní; 6, Poma, Pera y C., Mundeta Mora, Noy de 'n Broquil y Deixémhi ser; 5, Mussol Fornelench, Ex-boler, núm. 7, S. de Granollers, Dos estrangers, Miss Petxina, Starp, Corredó de sachs, y un ratolí; 4, Miss Spelterini, Un moyanés, C. Bassas, B. B. y R. Franco-espanyol y J. Ruiz; 3, Suburense; 2, Barretina vermella, y Joveneta de la carta; y 1 no més Quindumba.

MUDANSA.

(Consisteix aquest nou joch d' imaginació en buscar lo sentit dels tots, canviant no més que la primera lletra de cada un.)

—Pere, ahí á la tot vaig veure
Y está com una tot grassa...
—Y es tot?
—No que una tot té desde l' orella á la barba.
QUELQUISETE.

TRIÁNGUL.

Llegidas las letras horizontal y diagonalment d' es- querra á dreta, buscar que digan: la 1.ª caps de viram; la 2.ª un instrument útil per ferlos bullir; la 3.ª un adorno; la 4.ª una carta y la 5.ª un consonant.

ANAGRAMA.

Entra en tot en un café y diu:—Portéume una tot Tot n' hi cabrá diu al veurela; reírreula ja 'n tinch prou. —Está bé respon lo mosso; m' hi jugo déu contra des que aquest quidam que aixís obra ha seguit ben poch lo mon. Jo lector si 'u endavinas te tinch de regalá un tot; sápigas t' quatre lletras y abras tantas soluciones.

POMA PERA Y C.ª

XARADA

I. —¿M' estás hu-dos Antonieta? —Sí, ¿que vol Sr. Ramon? —Que 'm donguis un xich de tres y que m' arreglis la t. f. —La tot, sí, podré arreglarli; pero l' tres se m' ha acabat perque hi fet hu-tres de tres... Si vol quedarse á dinar...

TURURUT.

II. Vull despéndre'm del total y anarme'n á tres-srgona, sols per veure si allá dalt negociant ab dos-tercera, y fent lo propi ab primera reuneixo un capital.

ANGELETA.

ENDAVINALLA.

Vaig darrera de Sanson y acompanyant á la nit. Lector, si no m' endavinas ja te 'n pots entorná al lliit.

DOS ESTRANGERS

LOGOGRIFS NUMÉRICH.

Table with 9 columns and 9 rows of numbers for a numerical logogram puzzle.

B. B. y R.

GEROGLÍFICH.

Visual puzzle consisting of rows of letters: Q, i i i i i i i i i, e e e e e e e e e, a a a a a a a a a, d d d d d d d d d, E E E E E E E E E, A.

ZAMBOMBA.